

מלחמת ששת הימים ברומאן

מאת חנה הרציג

ארכיוסאט 87, באת אברהם ספקט.
מפריה פובליקה, 1972, 197 ע"פ.

כספר בעל השם הימני במקפת
"אור-סאח 87", מקבל המחבר על
עצמו להתמודד עם נושא קשה:
מלחמת ששת הימים ויחסו של לוי
חס אליה. המחבר אינו עוקף את
הנושא. אינו מביא אתו בצורת
קטעי זכרונות או סיפור. אלא מביא
תאור אה המלחמה תיאור דמוי
יומן הוא יוצר אנוס מהשכחה של
תיאורים אלה ירואו כאלו "נאור
מפור אהו מספרי המלחמה" אך
רק בקצרה הוא יוצר הסכנה את
רת. שכל ההתרומם הפילוסופיים
בנישא המלחמה העם היהודי וכי
ירוא בנאטליים-סיכום מעורר
הספר רושם של בנות. יוצר הודו
הזה עניין ואהדה, אף כי הרברים
אינם עמוסים ואינם מקוריים במ
יחזו

המבית הוא עיצור "יראלי שחר
גן מבית "הודי לאומני. הוא ניסע
למסיבה ח בה עשר שנים מת
רחק מאולו עולם ירצון עקרונות
והוגן אף היפי הפשטות יאהבת
החיים ההרשיים הימיזמים. היא
קמצא באיטליה אשה שאיתה הוא
זוי ירואה את עצמו באיטלקי לכל
דבר ששודרת מלחמה ששה הי
כיום היא סוצא את עצמו במשך
המוביל אחוז לארץ. יאיו מסוגל
להבדיל לעצמו מדע. כחוד תוכו
הוא יודע שלא שפסח סכנת הש-

פדה והוא גודל במלחמה. הוא
נלחם בחיל השריון סיגני המנסה
לשמר על שריון ההגנות והתי
נגזרת למלחמה. לכסוף הוא מלה
שענף בחיכו מסתתר ככל זאת
לחודי צמא הקבחה הצואת הולוכו
הלאומי הפאשיסטי. כפי שהיא מבי
נה זאת של אביה יודיו אנדריאה.
לחוד העומד על מניצחו החוביים.
איור לו לספר צאתו לישראל:
"אתה יודע, גיורא, אני הושע
שאאת מוכרח לנסוע ולא ספני
שהמורדת שלך כסכנה אלה פשוט
נחמה להחייבות זאת האויים
שנה במסו של דבר אין האדם
יכול להכחיש לפחותה לפם הודו
דים יש השפון אודו עה היחבובי
רה... זאת ההחייבות שלכם. גם
לי הייתה יוצים לא הייתה יכולים
לנהר עזיה אני בכח שנה יתה
הזכ מפל הרצונות שלנו".

כאמור, אין כספר מנדים פלי
כולגיים אר רציניים עמוקים. הדי
פודת משישמים במוים משישם.
אין מורכבות יאין מלאות. עם
זאת יש בתאורים חזית רבה. אר
שלוה אינה מינע משישם אלא אי
פף של משישם קונקרטיים. ממים.
יין כלומים בחים מלשישם. נחשים
פיתרוביים גם האויים מהוארים
לא במופטל אלא בתוך סיטואר
צית ואפיווליה.

תיאורי המלחמה מעוררים הודי
ועה רכה: חששית החמים. שפי
חה. אולי משום שאנו מתורועים
ללוחמים יחד עם הרבנו המתיווד
אחם. עיפויים מוכרים כמו העשיר
הנבון המעשי "איר, ה.הורסי" הגם

המבטי הודו להחיל את הטבע
בשעת הצורך (המבלתי) השפון
החפוזות.

בתיאורי המלחמה מופיע חותם
מחשבו האקטיבית של המספר
שאנו חודל להתבונן מן הצד ולכי
חוק את עצמו נאת יחסו למלחמה.
אחד הרגעים המשפועיים מבי
חינה נאת הוא הרגע שבו עומי
הגיבור בפני הקריחה לירות בגורי
חיים את להשאיר להם את חייהם.
השקפה ואמונתה מתגושות באיני
מסיקס שאין לו שליטה עליו:

"שים תקלה מבינה לא עוברת
את הפקטט שלי. הודו הפספס
לעציר עערו הוא אני. רק אני
אדון לחייהם ולמוותם של שבעת
האשים. כתימים הם ישישה... לפי
פיה שאמים אנבעי מוהדים. עד שי
המשפחה למשיכונה לרועם בייאשי
עובר עיר איה. הוא מושם ידיו
לפדדים עומד טאפס, ביולי מסתין
את החקם הראש נפל. עכשיו אני
כבר לא מסוגל לדרש את היריות,
והחמישה נבלים".

הקטעים התיאוריים כמו זה נאי
הרים, מוכרים, או המחבר מכלול
מדו בהתפלסופול מופשטת. חור
שוב רובי על אותם רעיונות. ופי
רט לפן: באחרונה נפיי בספרות
העברית השימוש בכלנו בקבלולו
כדי לתרשם את תהווי היראלי
ביחוד את ההוי המברדי החיילי.
בספר זה נעשה שימוש מופרז מאוד
בלשון זו. והדבר רק נורע.